

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

Ч. 10 (141)

ГРУДЕНЬ

1968

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A
New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

140-142 Second Avenue
New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи
Натали Горалевської

З М І С Т :

Ніна Ільницька:	
Святий Миколай (сценка)	2
Наш Владика	6
Катря Червоняк:	
Господнє мереживо	7
І. Савицька — О. Тарнавська:	
Ялинка (пісня)	14
Пригоди Мишки-Гризикнижки	15
Ніна Мудрик-Мриц:	
Карпатська квітка	18
КАТАЛОГ книжок для старшого новацтва	19

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 долари, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських доларів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських доларів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських доларів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Рій новачок „Картографки” в таборі „Євшан-зілля” на оселі „Батурин” біля Монреалу в Канаді сам задумав влаштувати ляльковий театр та виконав його дуже гарно. Вони зібрали зі вступів 6 доларів та переслали їх „Готуйсеві”. За ці гроші „Готуйсь” приходитиме цілий рік до двох українських шкіл у Бразилії. Новачка Надя Миськів із Бронксу біля Нью Йорку прислала 2 долари і за них теж ітиме „Готуйсь” у далекі краї до українських дітей.

„Готуйсь” дякує та жде дальших датків!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (141)

Грудень

1968

Як прийде святий Микола,
Всі зберемося навколо
У новацькій, у домівці.
А що вчилися ми, як треба,
Принесе дарунків з неба,
Ще й погладить по голівці.

Як прийде Угодник Божий,
Кожен похвалитись зможе,
Що про Україну знає!
І тоді дари багаті
Зможе янгол нам роздати,
І Святий благословляє.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

(Новацька сценка — її можна теж вивести на пластовій радіо-годині. Виступають МАМА, БОРИС, АДРІЯНА Й ЗІРКА).

БОРИС: Мамо, чи це вже сьогодні прийде святий Миколай?

МАМА: Так, сьогодні, але ж діти, лягайте вже спати!

ЗІРКА: А чи святий Миколай принесе нам дарунки?

МАМА: Якщо ви чемні і якщо любите святого Миколая, то думаю, що так.

АДРІЯНА: Мамо, а ти теж любиш святого Миколая?

МАМА: Люблю, дуже люблю.

ЗІРКА: Ти любиш його тому, що він приносить дарунки?

МАМА: Ні, дорогі діти, не тому. Я любила б його, коли б він і не приносив дарунків.

ДІТИ (Разом): Та-а-ак?

МАМА: Так, я люблю святого Миколая і молюсь до нього.

ЗІРКА: Щоб дарунки приніс?

МАМА: Дарунки, діточки, можуть бути різні: такі, що їх находимо під подушкою, і ще інші. Цього, про що я прошу святого Миколая, не знайдете під подушкою. Але це дуже дорогі дарунки.

ДІТИ (Разом): Які?

МАМА: Наприклад, щоб святий Миколай вимолвив у Бога здоровля для вас.

БОРИС: І святий Миколай впросить у Бога здоровля?

МАМА: О певно, бо він дуже любить дітей і завжди їм помагає.

ЗІРКА: А я думала, що святий Миколай тільки кладе дарунки під подушку.

АДРІЯНА: Мамо, а ти бачила колись святого Миколая, але того правдивого?

МАМА: Ні, я не бачила.

БОРИС: А я дуже хотів би знати, як виглядає правдивий святий Миколай.

МАМА: Та ви ж знаєте, як він виглядає. Пам'ятаєте цей образ, що висить у бабусиній кімнаті? Це власне святий Миколай.

АДРІЯНА: О правда, бабуся не раз каже: — Їжте діти гарно, бо святий Миколай глядить із образу на вас.

ЗІРКА: Але знаєш, мамо, я не знаю, котрий Миколай правдивіший: той, що у бабусі на образі, чи той, що ходить по вулиці і сміється в телевізорі?

МАМА: О діти, вірте мені, що святий Миколай зовсім не був подібний до того смішного дядька в червоних шараварах, що регочеться без перерви та клепає себе по животі. Святий Миколай, коли жив давно на землі, був великим єпископом. Тому власне на всіх образах у нас, в Україні, малюють його в архиєрейських ризах, з мітрою на голові та з жезлом в руках. Він був дуже, дуже добрий, помагав бідним людям, а найбільше любив дітей. Тому Свята Церква проголосила його після його смерті святим, а день його іменин стався святом усіх християнських дітей по всьому світі.

БОРИС: Мамо, а ти знаєш якусь казку про святого Миколая?

МАМА: Казку... Гм... Казку?

АДРІЯНА: Так, казку! Дуже просимо!

ДІТИ (Разом): Так, так, просимо!

МАМА: Ну, добре, тільки дайте мені подумати. Я розкажу вам одну казку про святого Миколая. Це найкраща із казок, що їх розказував мені ваш прадід, а мій дідусь. Він розказував мені її багато разів, коли я була така, як ви, а потім, коли була і старша. Я дуже люблю її, бо це справді не казка, а правдива пригода. Отож слухайте уважно. Було це давно, давно, коли ще не було на світі ні вас, ні мене, ні тата, не було ще навіть ні бабусі ні дідуся. Тоді жив на світі ваш прадідуньо, тобто батько вашої бабусі. Він був тоді ще молодий та жив в Україні. Він дуже любив Україну та бажав, щоб було добре в ній усім українцям. За

те московський цар, що не любив України, казав зобрати дідуня з його рідного села та завести далеко, далеко, аж у Сибір. Це дуже далеко від України і там дуже зимно. Зима буває довга, довга, а зимою паде багато снігу й великі морози. Там, у тих снігах мусів жити ваш прадідуньо кілька років і не вільно було йому повертатись в Україну.

Одного разу, а було це саме в день святого Миколая, прадідуньо вибрався до лісу. Був великий мороз, але в лісі було дуже гарно. Земля, дерева, кущі, все було вкрите білим снігом. Сніг скрипів приємно під ногами і блищав, немов янголи перемішали його з небесними зорями.

Прадідуньо йшов та йшов і уявляв собі, що це він проходить по лісі у своїй рідній Україні та що ліс ось-ось скінчиться і перед ним розкинеться його рідне село: хати, завіяні снігом, а між ними і його батьківська хата. Він так глибоко задумався, що зовсім не звертав уваги на дорогу і не помітив, коли збився зі стежки. Ось щойно тут була ледви помітна стежка, ось, здається там вона. Ні, це не вона, це мабуть там... Ні! Взагалі немає дороги. Тут вже не видно жодних слідів, ніхто сюди не ходив... Значить, це не стежка. Але ось там сліди! Так, сліди. Але ж це

його власні сліди. Він ішов уперед і шукаючи дороги — звертав назад. Ось уже здавалось йому, що бачить утоптану стежку, але ні — її не було. Це знову він знаходив сліди, що їх він сам протоптав, і вони знов губились і зливалися з гладким, іскристим снігом.

Як довго блукав він по одному й тому самому місці, він не знав. А тут почало і смеркатись. Прадідусь почув, що його огортає не лиш велика втома, але й страх. Здавалося, що селище, з якого він вийшов, повинно б бути десь тут, недалеко, під самим лісом. Але якщо він не вернеться із цього блудного круга, поки стемніє, він пропав. А ноги ставали щораз важчі й важчі, а серце билося щораз сильніше, аж задержувало дух. І сил ставало щораз менше. Ще крок, ще два і вже не стане сил блукати далше. Спочити б хоч на хвилинку ось тут під деревом! І хоч прадідусь знав, як небезпечно сидати втомленому на морозі, бо можна легко заснути й замерзнути, він зупинився. „Святий Отче, Чудотворче, святий Миколаю, рятуй мене...” — молився дідусь, присідаючи під деревом. І тоді — може він задрімав на коротку хвилину, а може й справді це побачив, — перед ним з'явився святий Миколай, такий, як на образі в бабусі: з довгою бородою, з лагідною ус-

мішкою на обличчі, одягнений в архиєрейські ризи, з мітрою на голові та з жезлом у руках. Він сказав: — „Устань і йди направо”!

Прадідусь схопився, здивований і переляканий. Розглянувся вправо і вліво, але не побачив нічого, крім дерев та білого снігу. З'ява зникла. Він довго вдивлявся в те місце, де перед хвилиною так виразно стояв перед ним святий Миколай. Прадідусь перехрестився та з новою силою майже побіг туди, куди показав йому святий Чудотворець Миколай. Незабаром він знайшовся на краю лісу. Там побачив він дорогу, а далі й людей, що вийшли зі смолоскипами в руках шукати його.

БОРИС: І що далі?

МАМА: Далі? На цьому ця правдива казка кінчається.

ЗІРКА: О, то наш прадідусь бачив правдивого святого Миколая!

МАМА: Чи бачив він його справді, чи святий з'явився йому

тільки у сні — цього не знав ні прадідусь, ні ми не знаємо. Але правда те, що святий Миколай врятував життя прадідусеві. Тому прадідусь дуже шанував святого Миколая, все життя молився до нього і нас учив молитися. Бо святий Миколай — великий помічник в усіх потребах. Справді великий, святий помічник...

ВІДНОВІТЬ ЯКНАЙШВИДШЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА 1969 РІК!

Хочете, щоб Ваші сестрички-братчики дали приносили Вам „Готуйся” в новому, 1969-му році? Дайте їм якнайшвидше передплату на цей рік! Скільки треба заплатити у тій країні, де Ви живете — погляньте на другу сто-

рінку обкладинки цього числа!

Ваш

НАШ ВЛАДИКА

Хоч я дівчинка маленька,
Братчики великі
Мені казку розказали
Про того Владика,

Що колись у Львові княжив
При Юрія храмі,
Всім дари давав багаті
Щедрими руками.

Всім спішив на допомогу,
Сам старенький, кволий...
В нього очі добрі, наче
В святого Миколи.

Може й Він буде нам з неба
Ще святим зоріти,
І до Нього молитися
Прийдуть усі діти.

Прийми Його між святими
Наш Великий Боже,
А тоді Він Україні
Напевно pomoже.

(Дня 13 грудня припадає свято святого Андрія. Це іменини славного українського Митрополита — Владика Андрія Шептицького. Він був дуже добрий для всіх, а особливо любив дітей, і навіть подарував був новакам табір на Остодорі у горах Карпатах. Він помер вже 24 роки тому і саме тепер ведуться старання, щоб записати Його поміж святих. Коли будемо про це дуже молитися — то може так і станеться!).

Катря Червоняк:

ГОСПОДНЄ

МЕРЕЖИВО

Мал. Ірина Красій

Ви напевно бачили цю квітку на кожній межі на полі, на луках чи навіть на невживаних клаптиках землі поміж камінням у місті. В неї сніжно-біла голівка, що складається із дрібненьких квіточок, неначе жмуток зірок упав разом на землю.

Вчені звать цю квітку „дика морква”, або, по-латині „*Daucus carota*”. Але хто знає всю правду про неї, називає її „Господнє мереживо”. Чому? Ось послухайте, як це було.

Давно, давно жила в Єрусалимі в палаті царя Ірода молода рабиня. Її звали всі „Лавя”, але це тільки тому, що ніхто не вмів вимовити її справжнього імени. Воно було куди довше! Але воно було чужоземне, то й ніхто не старався його запам’ятати. Торговці невольниками відкупили Лаву від кочовиків десь далеко на півночі над якимось морем і продали її римським купцям, а ці продали її Іродові. Але

ніхто з них не міг вимовити її дивного імені, тож осталася вона „Лавою”.

Тільки часом розказувала Лава іншим рабиням про те, як торгувалися за неї на невідьничому базарі, як довго везли судном через море до Риму, яка важка була ця подорож. То знов розказувала їм про свою країну, де широкі степи, синє небо і квіти, квіти.

Дуже швидко відкрили наставниці рабинь Ірода, що в Лави дивний талант. Ця проста чужинка-рабиня вмiла прекрасно вишивати та мережати. З-під її голки виходили якісь дивні взори, що нагадували прохолоду зелених гаїв, квітисті трави, незнані тут нікому пісні. Хоч тут, у Юдеї, були лиш сухі піски та каміння будівель Єрусалиму.

З раннього ранку до пізньої ночі Лава мережала й вишивала. Бо Ірод та вся його рідня раз-по-раз хотіли вдягати нові мережані одяги. А вже Іродіяда хотіла вдягатися найкраще з поміж усіх жінок у царському дворі.

Одного разу, коли принесли Іродіяді особливо гарну мережану шату, вона покликала до себе Лаву.

— Хто вчив тебе так гарно мережати? — спитала Іродіяда.

— Моя мати. — відповіла спокійно Лава.

— А хто її вчив?

— Її мати.

— А твоя мати була теж рабиня?

— Ні, в моїй країні немає рабів. Там усі вільні.

— А як це сталося, що ти рабиня? — здивувалася Іродіяда.

— Мене схопили кочовики у степу, коли я збирала квіти і продали в неволю.

Дивні речі діялися тоді в Юдеї. Одного вечора з'явилася на небі велика зоря, що про неї навіть найстарші мудрці не вмiли нічого сказати. А люди розказували одні одним, що ця зоря-передвісник великого щастя й слави. То знов — що це знак великого горя.

Однієї ночі підїхала під східню браму Єрусалиму велика валка людей. Це прибули з далеких країн три володарі зі своїм почотом. І скоро навіть всі раби в Іродовій палаті дізналися про цю небувалу вістку:

— Народився Цар!

— Народився Син Божий! Він спасе всіх бідних, забутих, всіх невідьників!

— Де, де це Він народився?

— У Вифлєсмi! В бідній печері.

— Та хіба це можливе: Цар і в печері?

— Син Божий — народився на сiні?

— І йому приїхали поклонитися аж три царі?

Так перешіптувалися поміж собою раби в палаті Ірода. А інші розказували ще дивніші речі: що коли Дитятко народилося, співа-ли хори янголів. Так розказували пастирі, що приносили, продава-ли до царської кухні сир і молоко овець. Вони ж бачили Дитятко на власні очі!

Лава пильно прислухалася до тих розмов і на серці ставало їй щораз ясніше. Коли Син Божий прийшов на землю, помагати бідним, то може Він допоможе і їй? Тільки одна думка не давала спокою Лаві: чому це так, що Син Божий такий убогий? Ось вона вишиває щодня дорогі, найкращі одяги Іродові та його рідні, а Боже Дитятко лежить десь там на сні і ні в що Його одягнути!

І враз Лава постановила: вона понесе дарунок Божому Дитяткові! Мереживо таке дрібненьке, що його не мають ні Ірод ні навіть самі цезарі в Римі. Вимережить, а тоді якось викрадеться з Іродової палати, поспішить у Вифлєсм та покладе у стіп Дитяти свій дарунок. Нехай Мати Його пошіє з цього мережива Йому сорочечки та суко-ночки, щоб було вдягнене краще за всіх царів!

І стала Лава думати, як вимережати мереживо навіть не для Іро-да-царя, а для самого Бога! Яке ж гарне воно мусить бути! Легко це сказати, та нелегко зробити! Стала Лава продумувати різні взори нічю на своїй лежанці, і не помітила, як заснула.

Приснився їй сон, що ніби пропали кудись мури Єрусалиму, що держали її в неволі. Вона ходить з кошиком у руках по рідних лугах над великою рікою. А на небі хмаринки, білі й пухкенькі. Вона зня-ла хмаринку з неба і поклала в кошик.

— Щоб моє мереживо було м'яке, мов хмарка! — подумала вона.

Далі став політати сніг над лугами. Лава нагнулася і стала зби-рати зі землі сніжинки.

— Щоб було біленьке, мов сніг! — подумала знов.

На великій ріці вітер колихав хвилі. Лава зачерпнула води в долоні.

— Щоб було легеньке, мов хвиля на вітрі! — сказала.

Так ходила степом аж до ночі. А коли зоряний шлях простелив-ся по небі, Лава станула на пальчики та досягала з неба одну золо-ту зірку за другою.

— І це на мереживо!

Та враз вона прокинулася. Була темна ніч. Засвітила каганець і стала мережити мереживо для Господа. Зі свого сну, мов із кошика, виймала щораз нові взори та вишивала їх на полотні.

Та не сталося, як мріялося Лаві. Одного дня на подвір'ї палати заметушилися вояки, сіли на коні та поїхали кудись. Незабаром всі знали, що Ірод дуже розлютився та наказав вбивати всіх дітей у Єрусалимі. І справді вояки повернулися незабаром із закривавленими мечами та хвалилися всім, що повбивали всіх хлопчиків у Єрусалимі, а поміж ними певно і Боже Дитятко, що його так дуже боявся Ірод. Ніодна мати не змогла сховати свого сина перед ними!

Лава вийняла мереживо і гірко заплакала над ним. Та враз подумала: — А хіба ж це можливо, щоб Іродові вояки, хоч які грізні, зуміли вбити Сина Божого? Ні, ні Він десь живе і Лава колись віднайде Його! І принесе Йому свій дар!

Тому щовечора, коли всі рабині спали, втомлені працею, Лава світила каганець і мережила, мережила . . .

Минали роки. Люди цікавилися новими вістками, а про Месію, зорю та янголів стали забувати.

Ірод помер і його рабів стали продавати. Лаву купив римський полководець і забирав зі собою на острів Кипр. Велика валка невольників ішла поволі з Єрусалиму в Галилею, щоб добитися до Середземного Моря та всісти на корабель. Лава несла у вузлику на плечах все своє добро. А за пазухою ховала, завинене у білий платок, своє мереживо для Господа. Йшла поволі по гарячому піску, по колючому камінні та думала зі сумом, що дармо просиджувала вона цілі ночі над своїм мереживом. Ніхто не буде його носити, бо хто ж гідний носити мереживо, призначене для Божого Сина? Хіба втопить його Лава у солоному морі.

Валка невольників зупинилася біля криниці в маленькому містечку у Галилеї. Спрагнені подорожні кинулися до води, а Лава, втомлена докраю, присіла в тіні дерева й замкнула очі. В голові шуміло. Та враз почула вона голос, немов десь дуже далеко:

— Дзвениславо, Дзвениславо, чи не хочеш ти води?

Чи сон це — чи не сон?! Таким іменем звали її ще дома . . .

„Дзвениславо“ . . . — почула знов лагідний голос. Відкрила очі. Перед нею стояв хлопчина в білому убранні з дерев'яним кухлем у руках. Ні, це не сон! Дзвенислава простягнула руку і припала до кухля з холодною водою. І враз вона вже знала. Вона впала на коліна і тремтячими руками розгорнула білий платок та простягнула хлопчині свій дар.

— Це мереживо для Тебе, Сину Божий! . . . — промовила і не знала, що далі казати, хоч цілими роками підшукувала слова на цю хвилину. Вона лиш мовчки гляділа в очі Хлопчині й слухала Його голосу:

— Знаю, Дзвениславо, і дякую тобі! Гарне твоє мереживо! Та як мені його носити? Я прийшов, щоб спасти всіх бідних. Хіба повірять вони мені, коли прийду до них у княжому вбранні? Ні, нехай твоїм мереживом радуються всі люди: діти і старші, вбогі й багаті.

Він допоміг їй піднятися на ноги.

— Ти тужиш за своєю далекою Батьківщиною, Дзвениславо! — промовив. — Я зроблю для тебе чудо, що повернешся у свою рідну землю і ніхто тебе не спинить. Повертайся і розкидай попри дороги свої мережані квіти. Нехай веселять вони всіх!

І Дзвенислава поверталася у свою країну. В країну великої, живої ріки, степів, пісень та квітів. А попри дороги, що ними проходила, появлялися білі, зірчасті квітки, Господнє мереживо.

НОВАЦЬКА КНИГОЗБІРНЯ

Була книжка на полиці.
Сумувала, бо сама:
Новачок в рої багато,
А книжок у них нема.

Довго ждала, і... діждалась:
Стало краще, як колись.
Новачки зі сестричками
У домівці всі зійшлись.

Що вони там говорили,
Їх це тайна, годі знать!
Та за тиждень у домівку
З книжечками всі біжать.

Була книжка на полиці.
Не тужила, бо в гурті:
Там книжок і не злічити:
І тоненькі і товсті...

А коли прийшла субота,
Сходини кінчав вже рій,
Новачки книжки хапали:
То по дві, то по одній.

Було тихо у домівці,
Шелестіли лиш картки.
Книжечки, ще й українські,
Там читали новачки.

Довго книжку пам'ятали,
 Як додому розійшлись,
 Краще всі новакували,
 Як було давно колись.

Слова: І. Савицька
 Музика: О. Тарнавська

ЯЛИНКА

Заясній ялинко
 Теплими лучами,
 Та загрій Ісуса
 В стайні біля Мами.

Стала вмить ялинка
 Гріти-зеленіти . . .
 І стало Дитятко
 Від щастя радіти.

Та загрій Малятко
 Що дрижить від стужі,
 Бо серця для Нього
 Зимні та байдужі.

Простягнуло ручки
 Радо до худібки,
 Щоб зазнати щастя
 І любови дрібки.

(У грудні новацтво вже приготовляється до святкування Різдва та до ходження з колядою. Щоб був час якслід вивзгити нову пісеньку, подаємо їй вже тепер, у грудневому зислі).

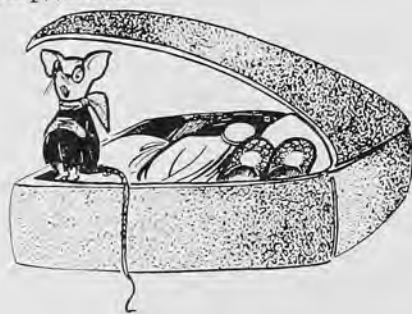

Цього літа не їздила я в новацький табір, бо трапилася мені дивна пригода, що перенесла мене в протилежний кінець світу.

Одного погідного літнього дня поїхала я зі сестричкою Лесею на велике міжнародне летовище в Нью Йорку, вітати Його Блаженство Верховного Архiepіскопа Йосифа Сліпого. На летовищі був рух і метушня. Люди бігали сюди й туди, одні літаки здіймалися в повітря, інші осідали, а велика група українців нетерпеливо дожидала прилету Верховного Архiepіскопа. Тому, що прийшлося довго ждати, я попросила дозволу оглянути летовище.

— Добре, — сказала сестричка Леся, — але вважай, не забарися, бо незабаром будемо вітати нашого Верховного Архiepіскопа — Кардинала.

Я швидко побігла, заглянула сюди й туди, подивилася на велетні-літаки, що виблискували сталлю до сонця та забрала в велику залю, де урядники в одностроях відчиняли валізки подорожніх та докладно їх переглядали. Тут зустріло мене нещастя: мене помітила якась пані і закричала на весь голос: — Миш! Миш! — так, не наче б я була якийсь страшний

звір чи потвора. Постала метушня. Всі кинулися мене ловити. Я стривожилася — і давай втікати! Вскочила у якусь відкриту валізку і причаїлася під одягом. Хотіла переждати лихо. Коли нараз хтось закрав віко валізки, кладнув замок і довкруги стало зовсім темно. Я

настрашилася не на жарт. Коли чую — хтось кинув валізку на візок і... ми поїхали. В одному кутку валізки була малесенька дірка. Я заглянула туди й побачила, як мою та інші валізки навантажували робітники на великий літак. — Ого, — думаю, — не побачити вже мені сестрички Лесі, та зате прийдеться подорожувати. Так воно і сталося. Валізки примістили у багажнику літака. Літак розігнався по летищі та підійнявся в повітря. А я навіть не знала, куди лечу. Зрозуміла, що й так вже нічого не вдію і з горя заснула.

Довго спала — чи ні, цього вам не скажу. Пробудившись, почула, як валізки перевантажували на інший літак, і ми знов полетіли.

Нарешті прилетіли! Я поглянула крізь мою дірку та побачила велике, модерне летище. До валізки підійшла якась пані, підняла її за ручку й понесла. До неї прилучились інші подорожні і всі разом попрямували до будинку. Біля пані йшов малий хлопчик. Уявіть собі моє здивування, коли я почула, що пані заговорила до хлопчика... по-українськи.

— Ну, Андрійку, тепер ми вже в Україні. Незабаром будемо у Києві. Звідсіля це ще тільки 30 кілометрів...

Я трохи не остовпіла з дива: в Україні! Не думалося, що я аж так далеко замандрувала! Виявилось, що люди, з якими я поневолі

подорожувала, це українські туристи з Америки. Приїхали вони в Україну відвідати свою рідню та знайомих, що їх не бачили вже довгі роки. Зраділа я, що так несподівано загостила в Україну, але рішила бути дуже обережною, бо ж знаю, що Україна тепер у неволі, в ній панують московські большевики.

Коли валізки відкрили й готовили знов до перегляду, я вискочила зі своєї валізки. Познайомилася з Андрійком та розказала йому про свою пригоду. А від нього довідалася, що він новак та знає мене з „Готуйся”. Він радо згодився переховати мене під час всієї подорожі, бо ж я їхала без паспорту. Так я примістилася вигідно в кишені Андрійкової блузи і розглянула. До нашої групи підступив молодий чоловік, привітався з усіма та сказав, що він бу-

де нашим провідником. Ми всіли в автобус і рушили з летовища, що зветься Бориспіль, в напрямі Києва. Ми їхали рівною дорогою. З обох боків росли високі тополі та творили неначе шпалір, що попід ним ми проїздили. Дорогою зустрічали людей в автобусах та на мотоциклах. Авт було дуже мало. Довкруги було так зелено, а попри шлях тяглися пахучі, молоді овочеві сади. Де-не-де виглядали з-поміж дерев біленькі хатки з голубими віконницями. Так в'їхали ми в Київ.

(Далі буде)

**ДОБРОДУШОК-ЧИТАНЧИК ЖДЕ ВАШИХ ПОЖЕРТВ
НА КНИЖКИ УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ У КРАЇНАХ
НИЗЬКОЇ ВАЛЮТИ!**

КАРПАТСЬКА КВІТКА

Наймолодше Зоренятко
Стало пустувати
І скотилося із неба
У гори Карпати.

Упіймала його хмарка,
Серед гір у борі,
Повела поклін віддати
Горі Черногорі.

Зачепилось Зоренятко
За струнку ялицю
І дістало в подарунку
Пахучу живицю.

Сполоскало в Черемоші
Утомлені ніжки, —
Далеченько йти із неба
Аж на землю пішки.

Світлі кіски розчесав їй
Ялівець гілками,
Жваві цвіркуни вітали
Зірочку піснями.

Зупинилось Зоренятко
Аж на Черногорі,
Зійшло квіткою ясною
В зілля сизім морі.

У ГРУДНІ ТЕЖ ЩЕ ТРИВАЄ ДВОМІСЯЧНИК
УКРАЇНСЬКОЇ ДИТЯЧОЇ КНИЖКИ.
НЕ ЗАБУДЬТЕ ЧИТАТИ УКРАЇНСЬКІ КНИЖЕЧКИ!

КАТАЛОГ

КНИЖОК ДЛЯ СТАРШОГО НОВАЦТВА, ЩО ВЖЕ ДОБРЕ ЧИТАЄ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ:

- Текля Білецька: БАБУНИНІ КАЗКИ**, кольорові ілюстрації
Мирона Левицького ..... \$ 1.50
У твердій оправі: \$ 2.00
Найцікавіша казка про те, як Яшко-Страшко став людиною. Але й інші цікаві.
- Текля Білецька: КВІТКА ЩАСТЯ**, кольорові ілюстрації Галини Мазепи. .... \$ 2.50
У твердій оправі \$ 3.50
Хто хоче знайти квітку щастя — хай прочитає всі оповідання у цій книжечці.
- Степан Васильченко: СВЕКОР**, ілюстроване веселе оповідання. \$ 0.50
Чому воно веселе, та хто такий „свекор” — побачите, коли прочитаєте!
- Віра Вовк: КАЗКИ** ..... \$ 0.35
Ці казки гарні для всіх дітей — а для новаків особливо.
- Марко Вовчок: СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ**, ілюстрації Якова Гніздовського. .... \$ 0.75
Книжечку про відважну сестричку Меласю читають українські діти вже майже сотню років. Чи Ви вже теж читали?
- Марія Кузьмович-Головінська: ГОРБАТЕНЬКА**, ілюстрації Богдана Стебельського ..... \$ 0.50
Хто хоче знати, як гралась і жили колись діти в Україні — хай прочитає цю книжечку.
- Борис Грінченко: ОЛЕСЯ**, з ілюстраціями. .... \$ 0.25
Це оповідання про дівчинку-героїню повинен знати кожен новак і кожна новачка.
- Богдан Данилович: У ДРУЖНЬОМУ КОЛІ** ..... \$ 0.30
Це збірка оповідань та віршів, що ними можна забавлятися у новацькому дружньому колі.
- Роман Завадович: БОГУТА-БАГАТИР**, з численними ілюстраціями Мирона Левицького. .... \$ 1.00
Ця книжка нагадує нам „комікси”, тільки . . . вона краща!
- Роман Завадович: СОЙКА-ШТУКАРКА**, ілюстрації Петра Холодного. .... \$ 1.00
Оповідання про дружбу дітей зі звірами та птахами.
- Роман Завадович: КОБЗАРЕВА ГОСТИНА**, дитяча вистава. .... \$ 0.50

- Цю книжечку про гостину Тараса Шевченка у дітей варто прочитати, навіть коли не виставляємо її на сцені.
- Роман Завадович:** ДЗВІНКИ СВЯТОГО МИКОЛАЯ, сценка \$ 0.50
Хто не може побачити її на сцені, хай хоч прочитає у свято святого Миколая.
- Редіард Кіплінг:** ОТ ТАК КАЗКИ, ілюстрації самого автора \$ 0.50
Ви певно читали цю книжку по-англійськи. Попробуйте, як читати її в рідній мові!
- Антін Лотоцький:** КНЯЖА СЛАВА, ілюстрації П. Андрусєва. \$ 1.00
Це історичні оповідання — щоб Ви разом і бавилися і вчилися.
- Константина Малицька:** ГАРФА ЛЕЙЛІ (Легенди про Христа) ілюстрації Юрія Кульчицького. .... \$ 1.50
У твердій оправі: \$ 2.00
Це легенда про Христа, дуже гарний дарунок Вашим друзям, особливо на Різдво.
- М. Петренко:** СЛАВА НЕ ПОЛЯЖЕ, ілюстрації різних млярів. .... \$ 2.00
Це оповідання із козацької доби, подібні, як у „Княжій славі” із княжої.
- Катерина Перелісна:** ТРИ ПРАВДИ, ілюстрації Мирона Левицького. .... \$ 1.00
Ці правди такі важливі, що їх треба знати не лиш княженкам у цій казці, але й новакам!
- Микола Погідний-Угорчак:** ПРИГОДИ КОТИКА-МУРЧИКА, ілюстрації Петра Холодного. .... \$ 1.00
Хто любить котиків — радо прочитає це оповідання.
- Микола Погідний-Угорчак:** МАРІЙКА-ЛЕБІДКА, ЛІСОВА КВІТКА, ілюстрації Бориса Крюкова, в кольорах. .... \$ 1.50
Це цікаві казки, не лиш про Лебідку, але й про інших дітей.
- Микола Погідний-Угорчак:** ІЛІЯ МУРОМЕЦЬ, ілюстрації Бориса Крюкова. .... \$ 1.50
Такі старинні перекази зветься „билини” і їх цікаво читати, коли вивчаєте княжу добу історії України.
- Леонід Полтава:** МАЛИЙ ІНДІЯНИН, ілюстрації Якова Гніздовського. .... \$ 0.75
Віршоване оповідання про хлопчика-емігранта.
- Іванна Савицька:** ДЕННИК РОМЦЯ, ілюстрований світлинами, \$ 2.00
Ромцьо жив і вчився в Америці — і Вам буде цікаво читати про нього.
- Іванна Савицька:** НЕЗАБУДЬКИ, заставки Олени Войтович. \$ 2.00

Листування

Марко Вовчок СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ

Це вірші, щоб їх вивчати на різні свята. Але можна читати їх і так.

- Б. Сібо: ЛІТАЮЧІ САМОЦВІТИ** ..... \$ 1.00
Цікаві казки й перекази з дуже далекої країни Нової Гвінеї.
- Юрій Сірий: СВІТОВА МАНДРІВКА КРАПЛИНИ ВОДИ,**
ілюстрації Петра Холодного. .... \$ 0.40
Цікава розповідь про те, як мандрує вода в природі.
- Юрій Сірий: ПРО ГОРОВЦЯ ДОБРОГО МОЛОДЦЯ,** ілюстрації
Петра Холодного. .... \$ 0.40
Казка про того горобчика, що його бачите щодня на вулиці.
- Маркіян Терлецький: МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ,** ілюстрована
світлинами. .... \$ 2.00
Географія України, розказана так, ніби ви самі мандрували нею.
- Іван Франко: ЛИС МИКИТА,** ілюстрації Едварда Козака. .... \$ 3.50
Віршовані оповідання про пригоди хитрого лиса — мусить прочитати кожен!
- Іван Франко: ЛИС МИКИТА — КАЗКИ,** ілюстровані, тверда
оправа. .... \$ 3.50

У цій книжці знайдете не лиш цілу поему „Лис Микита”, але й казки „Коли ще звірі говорили”.

- Леся Храплива: ВІТЕР З УКРАЇНИ**, витинанки авторки, обкладинка С. Борачка. .... \$ 2.00
Оповідання для новацтва, а часом і про новацтво.
- Леся Храплива: ВІТЕР З УКРАЇНИ**, том II, витинанки авторки, обкладинка Петра Андрусева. .... \$ 2.50
Дальші оповідання з життя українських дітей.
- Леся Храплива: НА ВВЕСЬ БОЖИЙ РІК**, витинанки авторки. \$ 1.50
Вірші на різні свята й нагоди у всьому році.
- Леся Храплива: ЧАРОДІЙНЕ АВТО**, кольорові ілюстрації Петра Андрусева. .... \$ 3.50
Оповідання про фантастичну подорож двох новаків.
- Леся Храплива: НАЙБІЛЬШИЙ ДАРУНОК**. .... \$ 0.50
Сценка-казка на святого Миколая.
- Леся Храплива: АНТИПКОВІ ПРИГОДИ**, ілюстрації Ніни Мудрик-Мриц. .... \$ 1.00
Теж свято-миколаївська сценка.
- Леся Храплива: ЯРМАРОК МИШКИ-ГРИЗИКНИЖКИ**. .... \$ 1.25
Сценка-ревія на Свято Книжки в новаків.
- Ганна Черінь: ЛИСТУВАННЯ**, ілюстрації Любослава Гуцалюка. .... \$ 1.00
Як Івась навчився писати листи, та не без пригод!
- Дмитро Чуб: ВОВЧЕНЯ**. .... \$ 0.25
Маленькі оповідання та вірші про дітей і звірів.
- Івга Шугай (зладила) ІВАСИК-ОРЛИК**. .... \$ 0.30
Оповідання та вірші, що їх легко й цікаво читати.
- Івга Шугай: НЕБЕСНИЙ ГІСТЬ**. .... \$ 1.00
Сценки на святого Миколая та інші свята. Коли не можна їх вивести — варто хоч прочитати, вони цікаві!
- Михайло Яцків: РІЗДВЯНІ ТРОЯНДИ**, ілюстрації Петра Холодного. .... \$ 0.50
Легенди про Христа та Богоматір, особливо цікаві під Різдо.

**ПРОСИТЬ СВЯТОГО ОТЦЯ МИКОЛАЯ, ЩОБ ПРИНІС
ВАМ БАГАТО УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК!**

СПОМИН ІЗ ВАКАЦІЙ

Новак Дмитро Антонович із Монтреалу, Канада, пише:
Дорогий „Готуйсю“!

Я хочу Тобі написати, який я щасливий, що мої батьки мають хату на оселі „Ватурин“ і ми живемо там влітку. Там зустрічав я в лісі й на болоті біля озера багато слідів. Ми з Петром Левицьким розглядали їх і вирішили,

що це сліди ракуна. Ми знайшли особливі місця, куди ходили ловити вужів. Можливо, що на другий рік батьки Петра теж куплять хату на ділянці на оселі.

Дмитро

Готуйсь!

Цього року ми мали ляльковий театр на оселі „Ватурин“ біля Монтреалу, в таборі „Євшан-Зілля“. Цілий рік взявся негайно до малювання сценок та декорацій. Найважча робота — це було вироблення ляльок. Ми вживали всіх можливих матеріалів і зрештою ляльки вийшли дуже гарні. Ми поділилися працею: одні робили ляльки, другі приготувляли квитки вступу. Вони витинали їх із картону та писали кольоровими kredками ціни на них: п'ять

центів для дітей, десять центів для дорослих, а діти до шести років мали вільний вступ. Майже весь табір прийшов на наш виступ і ми були дуже вдоволені. Спершу ми дістали від нашої командантки Людмили Левицької дозвіл тільки на одну виставу, але наш театр так усім подобався, що ми дали ще другу. Ми зробили шість долярів та рішили вислати їх новацькому журналістові „Готуйсь”.

А від себе я пращаю Тебе, „Готуйсь”, бо цього року після табору я перейшла до юнацтва.

Готуйсь!

Христя Мота,

рій „Ластівки” із Монтреалу

Дорогий „Готуйсь”!

День був гарний-погідний. Усі веселі, вдоволені спішать до пластової домівки. В середині гамірно. Новачки працюють, як мурашки. У нас сьогодні, неділя третього листопада 1968 року — важна подія. Наше гніздо „Пташата” у Філядельфії святкує п'ятдесятиліття Листопадового Зриву. Під проводом сестричок, а головню сестрички Капій і зас-

тупниці гніздової, сестрички Слави Білас, прикрашено вже сцену. Вона прекрасна! По середині модель львівського ратуша (його виконав дуже гарно пан М. Капій). Довкруги багато гілячок з різнобарвним осіннім листям. Правда осінь у всій своїй красі! Долівка вкрита теж жовто-червоними листками різних дерев, а між ними маленький вогник. Довкруги нього розсілися всі новачки. У всіх святочний настрій. Сама програма, що складалася з розповідей, деклямацій та інсценізацій на тему незабутнього Листопада, була виконана незвичайно гарно. Наші батьки, зібрані на залі, дуже хвалили нас та нагородили рясними оплесками.

Готуйсь!

Новачка **Лідія Демків**

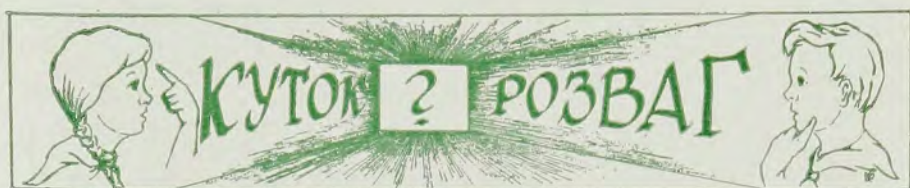
Рій „Соловейки”

Підписали новачки: Марта **Масер**, Люба **Передерій**, Рута **Лисак**, Люба **Шевчук**, Оля **Сагала**, Наталка **Турченко**, Рома **Когутяк**, Люся **Когутяк**, Марта **Левицька**, Христя **Мота**, Уляна **Світуха**.

**СКІЛЬКИ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК МАЄТЕ У ВАШІЙ
ДОМАШНІЙ БІБЛІОТЕЦІ? КОЖЕН НОВАК І НОВАЧКА
ПОВИННІ МАТИ ЇХ ЯКНАЙБІЛЬШЕ!**

ЩО ПРИНЕСЕ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ?

Довкруги цього образка знайдете назву найновішої книжечки для дітей, та імена автора й ілюстратора. А як шукати — пригляньтесь краще самі.

ДОБРЕ ДЛЮ НОВАКІВ

Новаки Максим і Марко розпродували на ярмарку перед Різдом книжечку „НОВАЦЬКИЙ ТАБІР”, що її видав „Готуйсь”. Кожен знає, що книжечка ця коштує 50 центів. Разом продали вони книжечок за 10 доларів. Якби Максим був продав дві книжечки більше, а Марко дві книжечки менше, були б продані по

однаковій кількості. Скільки продав Максим, а скільки Марко?

„СТО” СЛІВ...

Сто таких слів мабуть не знайдете, але спробуйте знайти хоч десять слів, що будуть починатися на букви „сто”, як сь „СТОВп”. Після СТО можете додавати скільки букв потрібно, щоб лиш вийшло якесь слово.

Рій "Зоретлавці"

Їм давно знайомі -

В небі їм - мов у - ори.

Вже сюди вони літали,

Славу новакам придбали.

 їа усі вітають,

Кружам - а моралють,

А парати добре діють -

"Зоретлавці" все зуміють!

Долетіли так щасливо,

Привезли усім на диво,

Бо знайшли у небі синім

 - у "Воля України."